

Πρῶτος 'στὸ Καρναβάλι — ὁ Φασουλῆς προβάλλει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ χαρὰ...

Π.— Τί ἔπαθες καὶ χάρεις;

Φ.—Μεγάλη ἀνακάλυψις κ' ἀκόμη δὲν τὴν ξέρεις;

Δὲν εἶδες, βρέ, εἰς τοὺς Καίρους, ποὺ βγαίνουν 'στὸ
[Λαοδίνιον,

πῶς εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς τῶν πονηρῶν κινδύνων
εἰς πάμπυρον κυλινδρικὸν εὐρέθ' ἢ Πολιτεία

τῶν παναρχαίων Ἀθηνῶν μεγάλη καὶ ἀρτία,
ποὺ ὁ κλεινὸς τὴν ἔγραφεν Ἀριστοτέλης, βλάκα,
πρὸς γνῶσιν τῶν συγχρόνων του καὶ τοῦ Κορνά τοῦ
[Τράκα:

Ἡ πολιτεία δὲ αὐτὴ δὲν ξέρεις, κουτομυθία,
πῶς εἶναι τεσσαρακοστὴ κ' ἑκατοστὴ ὁδὸς
ἐξ ὧτων ἔφαρε ποτὲ Πολιτεῶν 'στὸ φῶς

έκτεινος ο φείμνηστος και τών σοφών σοφός ;
Και ύστερα δὲν έραβες, βρε Περικλή γομάρι,
πὸς θνα ήλιε τὸν Καίρω ν'έκτεινο τὸ χαμπάρι,
έταράξες τὸν πάππον μας τὸν βπνον τὸν αίωνων,
και τὸν Τρικούπη, Περικλή, τὸς ήλιε τὸν δαιμόνιο,
κι' έυλογοήσθη έμπλεως ες έσρας μανίας
τώρα πὸς έχει τὸν καιρὸν και είναι Παυσανίας
τὸ φιλοσόφου τὴν σεϊράν κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ
μήπως τὸ έθνος οὕτω πως ελίγων εὐτυχίσῃ ;
Και δὲν εἰσφέρεις, Περικλή, πὸς τώρα μετ' ελίγων
έκείβει ο Χαρλάος ἐν Πρόγραμμα έπειγου,
και Πολιτεία γράφεται εἰς έλιον τὸ γεννάει,
τοῦτέστι τεσσαρακοστὴ κι' έκατοστὴ ἐνάτη ;
Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ...

Φ.— Νὰ ξεραθής, χαλντούπη,
δπου ἔνθ χαλὰ ντουινας μαζί με τὸν Τρικούπη
και τῆς 'Ελλάδος γράφεται μὲ νέα Πολιτεία
σὺ τοαμπουφές γιὰ τὴν παλιὰ και χόσκεις στὰ Χαιτεία.
Εἰς δρους εγεννήθησαν, βρε Περικλή, ες τῶμα
στραβή κι' ἀνάποθι ζωῆ, κακομοιριά και φώρα,
όπωςι όμως εὐτυχεις δὲν γεννηθῶν 'στὸ μέλλον
τὴν Πολιτεία τὴν χρουστὴν δὲ εἶδου τῶν 'Αγγέλιον.
Γιατί, μωρέ, ἡ μάνα μου νὰ με γεννήσῃ τότε,
δπου ἀκόμη πάνσοφοι δὲν ήσαν πατριόται,
και δὲν μ' εγέννα σήμερα νὰ 'δῶ εἰς τὸν καιρὸ μου
τοῦς νόμοις τοῦς ὑπάρχοντες καταμετῆς τοῦ δρόμου ;
Τόσον ήρθάνθι πρώιμον τὸ έρωτος τὸν ήμερον ;
δὲν εἰμποροῦσε τάχα νὰ με γεννήσῃ σήμερα,
ποῦ κι' ο Τρικούπη, Περικλή, και πάντες οἱ ἐν τέλει
θὰ γράφουον Πολιτεύματα σὰν τὸν 'Αριστοτέλη,
κα. σοσι 'στῆς νεότητος εἰρδσκονται τὴν θραν
ζωῆ και νεμάτα θὰ χαροῦν 'στὴν δοκαμίην χώραν ;
'Ητο ἀνάγκη νὰ εἴδῳ 'στὸν κόρμον ἀρον ἀρον,
και τώρα πὸς θὰ εἶν' εἶδῳ ἐστία τῶν Μακάρων,
ὁ Χάρος ὁ ἀμείλιτος μ' εἰρήνικον τὸ δρεπάην
τὴν προσφιλή μου διαρξιν νὰ κόψῃ σὰν ρεπάνι,
χωρίς 'στὸ ρεθμα τῆς ζωῆς, τῆς τόσον ἀπαισίας,
νὰ 'δῶ τὴν ἀποκέντρωνιν ἐκείτης έξουσίας ;
Τώρα πὸς 'γέρασα κι' ἐτῶ και δὲν μοῦ μένου ἡπατα
εἰς τὴν ἀξιώματα νὰ μᾶς παρλάρου βπατα ;
Τώρα πὸς φαίνεσαι και σὺ σεβάσμιος πρεσβύτης
μεταρρυθμίσεις σκέπεται: ὁ ρέκτης Φλογαίτης,
ὁ δὲ Τρικούπης ὕψηλός Ιδέας καταδέδει
και Πολιτεία Πλάτωνος Ιδανικήν μᾶς βγάδει,
οἱ πάντες δὲ ὀπόσχονται γραπτοῦ και διὰ ζωῆς
νὰ ἐπιφέρου ριζικάς εἰς ελα θελιτώσεις ;
Τόσον καιρὸ πὸς εἴμεθα εἰς τῆς ζωῆς τὴν βράσι
κανένας δὲν εἰρδσκαιτο νὰ μᾶς διακοεδάσῃ,
μὰ τώρα πὸς 'γέρασαμε κι' ἀρίνονεν τὰ κῶλα
πήραν φωτιὰ τὰ καύκαλα τῶν Πανελλήνων ελα,
και τόσα ξεπουρνίζονται σὸφά νομοθετήματα,
πὸς μουντζοσεῖ τα, Περικλή, και φτώστα και βλαστήματα.

Δὲν ξέρω ἀπὸ 'μας τοῦς δὸς ποῖος θὰ ψοφήσῃ πρῶτα,
περὶ αὐτοῦ μὴ φροντίσῃ καθόλου μὴδ' ἐρώτα,
ἀλλ' ἔμας ἐν προτίτερα δὸς τὰ κακαρώσεις
χωρίς νὰ 'δῆς εἰςουσιὸν σοφὰς ἀποκέντρῶσεις,
εἰς θὰ εἰρωμαι σὺνὰ 'στὸν τάρο σου ἀπάνω
και μία τέτοια ὀλιβερὴ κιντάθα δὲ σοῦ κάνω :
'Ἐδὸ πὸς 'στὰ θῆη πέταξες, ψυχὴ βασανισμένη,
σῆμα νὰ 'δῆς Ρωμαϊκοῦ και γῆ εὐτυχιαιμένη.
'Εσὺ ψυχὴ τοῦ Περικλή, ὀπου περξες 'στὸ ἀπειρον,
ελα νὰ 'δῆς κλινηδρικὸν τοῦ Χαρλάου πάπυρον,
πὸς Πολιτεία εἰς αὐτὸν τυλίγεται ὀπάτη,
ἡ νέα τεσσαρακοστὴ κι' έκατοστὴ ἐνάτη.
Αὐτὰ πὸς ὀνειρεύεσο, καιρῶνες, 'στὸν καιρὸ σου
και οὔτε κᾶν τὰ εἰλεπες ποτὲ εἰς τῶνοιρο σου,
αὐτὰ γεννηκαν πράγματα κι' εἰς εγεννεζόσαν μοδλος,
κι' ἀκόμη 'στὸ Ρωμαϊκοῦ τί έχει νὰ γενῆ.
Μὰ ὀυ μικρίας μοναχᾶ εἰς τὴν ζωῆν εἰρήρησες
και εἰχες τίποτα νὰ 'δῆ, κακὴν κακῆς εἰρήρησες
πιοτὸς τοῦ Βασιλέως σου ὀηήκος και δολος ...
ἄς εγεννεζόσαν σήμερα κι' ἄς εγεννεζόσαν μοδλος.
'Εκείνα τὰ Ιδανικά και θετα πολιτεύματα,
πὸς παραμῶθια τάλεγες και τὰ θαρροῦσες ψέματα,
τὰ χαίρονται τὴν σήμεραν εἰς και τὰ παιδιὰ σου
κι' ἀναγαλλιάξ' ἡ εἰρημὴ και φιλογερὴ καρδίη σου'.
Αὐτὰ θὰ λέγω ἔνδαρος, και μ' ἐρώτα διάτυρον
θὰ σῆγγη τὸν κλυδῶνικὸν τῆς Πολιτείας πάπυρον,
κι' ἴσως κι' εἰς, βρε Περικλή, 'στὸ ἀνέλιπιας ν' ἀνάφῃ
και τέλος τὴν έκατοστὴν πεντηκοστὴν συγγράφῃ.
Π.—Κι' εἰς ἀπὸ τοῦ τάρου μου τὸ χῶμα θὰ σηκῶνωμαι
και γιὰ τὰ Πολιτεύματα μαζί σου θὰ τσακῶνωμαι,
θὰ πέφτῃ δὲ 'στὴ ράχη σου ἀλύπητη σαλιέρα
καθὸς αὐτὴν, βρε Φαουσίλη, πὸς θὰ σοῦ δῶσο τώρα,
κι' έκει με ραμπαδούλα θὰ χαραχθῆ παντοία
έκατοστὴ πεντηκοστὴ και πρώτη Πολιτεία.
Φ.—Τὴν περιμένο, Περικλή, με πᾶσαν ήρηλιαν.
Π.—'Ορος, γαδῶρι, έκατὸν πενήτηκοντα και μίαν.

Και ὀλίγαις ποιικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Εκείνο τὸ κατᾶστημα Βασιλῆ τοῦ Καροδῆν,
ὀπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκειται τοῦ Δαμῆρου ἀποκᾶτος,
εἰς τὸ Στάδιον τὴν ὀδὸν τὰ μάτια μας θαρδῶναι
και με σὸλιθια χλίλια δὸς φεγγῶδολε γεράτο.
Θαρια Ιδέοσι ἀληθῆς !... τί μαγαζὶ πὸς εἶναι !...
μικρὸ Παρσι φαίνονται με τοῦτο αἱ 'Αθηναί,
κι' ἀν γλασῆς καμῆς φορὰ ἀπ' εἶω και περάσῃς
ἀπέσως μῆσα θὰ βρεθῆς και κᾶτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἀν εἶσαι ἀφιλόκαλος και πρώτος κασιδιάρης
τότε θὰ πῶγῃς μοναχᾶ και πρώτα δὲν θὰ πᾶρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κι' ἀδικιο
ἀπ' εἶω νὰ κυντάξετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδιο.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν οὐς κάνω — πὸς 'στὸ σπῆτιζμου ἀνέρη
'στὴν Νεόπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖς,
με ξενοδοχείον Σέδη — δῆδ' ἰστὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ εἶδι.

με Χριστιὸν, με μὲ μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὲ χῆρα εἰχες ἀνδρα, — πούταν ἄλλοσος μαμῆ.

Τυπογραφεῖον «'Αστειος» τοῦ Πρασασιεῖου δρόμος—Τυπῶνεται και ὁ «Ρωμηὸς» κολοφωρηται ὀμοσ